

de temps de proveïdor de doquins de l'Ajuntament d'Olot, d'ençà el nou Consistori republicà i sense haver ofert una pública subasta s'em fà saber qu'aquest *traball* era encomenat a altres persones.

Vaig anar a trovar el senyor Delegat de Foment demanant justícia del càs, i aquest bon senyor, abusant de la autoritat qu'el poble li conferí em contestà:

—Consells no en necessito, jo. Tinc el mànec de la llossa i faig el que vull.

Paraules de dictador, oi senyor Director?

Discutirem encara i per acabar digué:

de la comarca

De Les Preses

Ens escriuen de Les Preses, (el poble dels convertits i dels *ventiladors*) que la *segunda parte* de l'elecció va tenir lloc sense matar a ningú. El senyor secretari, (germanastre d'En Juanola de Sta. Pau) encara és plé de vida i decidit a continuar el seu joc de gos patener.

Al senyor mestre ara l'han batejat amb el nom de «Arco iris» perquè cada dos per tres canvia de color..... polític.

El senyor Mata, (qu'ens *Mata* a tots de disgusts) està un xic malalt d'una congestió de república. Nosaltres li aconsellem els banys de mar: Que marxi a Sant Sebastià o Biarritz o Londres o Xicago (com més lluny millor) i que procuri curar-se, i un cop curat..... que no torni, perquè si torna.....

els pobres de masovers
dirien en veu poc grata:
ja ha tornat el Senyor Mata
per matar-nos un xic més.

De Santa Pau

Hem rebut el següent telegrama:

«Preparamos campaña electoral, vigilamos Juanola».

—Fins ara menjaven *uns*, des de ara han de menjar els *altres*.

¿No fóra més humà haver dit: Fins ara menjaven *uns*, des de ara ha de menjar *tothom*?

Nota de la Redacció:

Trobem estrany d'un home cult i bon republicà com és el senyor Aubert que no hagi trobat altres arguments per defensar-se però nosaltres, imparcials abans de tot, i víctims de la llibertat que hem concedida als lectors, hem publicat la queixa, després d'haver escoltat l'interessat i testimoni.

Bravo, nois; vigileu-lo; no el perdeu de vista que nosaltres també li seguim els passos quan vé a Olot.

De Camprodón

Se'ns diu de Camprodón que l'egoisme de varis consellers d'aquella riallera ciutat fou causa, diumenge passat, d'un aldarull, qu'hauria acabat en batalla campal sense la serenitat d'una de les parts interessades, que saberen esquivar la provocació que s'els havia preparada.

Feia tres mercats, els marxants ambulants que van a fer parada a Camprodón, es queixaven de lo carregós de l'impost municipal d'aquella plaça, impost creat per evitar la concurrència dels forans i protegir aixís, la venta particular d'uns consellers-mercaders, i diumenge davant la protesta d'aquests humils comerciants, que també tenen dret a la vida, no trobant la força de la raó s'els encarà la raó de la força..... armada.

S'han d'acabar els procediments a lo Arlegui, senyors consellers-mercaders de Camprodón!

UN QUE S'HI CONEIX.

Nota de la Redacció: Trametem la queixa al governador doncs, segons es despren del comunicat, l'Ajuntament aquest deu ésser republicà de reial ordre.

la hora que pasa

un fraile

No nos fueron nunca simpáticos los frailes. Y no porque sean zafios y ordinariotes y huelan mal, sino porque en ellos gruñe ininterrumpidamente la bestia que se agazapa en lo más cavernoso de todo hombre, bestia que adquiere, en la sima moral del fraile, proporciones de mónstruo.

Un fraile es un salvaje en plena civilización, salvaje sin plumas en la cabeza ni allí donde algunos estatuarios pudibundos y falseadores colocan a sus esculturas masculinas una ridícula

hoja de parra; pero con sayal burdo, aunque no tanto como su «ideario» de una pristinidad que espanta.

Un fraile es un enemigo de la sociedad, no obstante vivir a costa de ella. Como que la ociosidad tiene un nombre: ¡fraile!

Por algo dejó escrito en la carta «Al Señor de Cabane, Caballero de Malta», aquel Ganganeli antes de ser Clemente XIV: «No habría gritado tanto el mundo contra los frailes si los hubiera visto empleados en trabajos útiles».